

ת"פ 4637/12/15 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מיסוי וכלכלה נגד איילת אזולאי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 4637-12-15 מדינת ישראל נ' בן אליעזר ואח'

21 פברואר 2017

לפני כב' השופט בני שגיא

המאשימה מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מיסוי וכלכלה

על-ידי ב"כ עו"ד סוזנה שור ועו"ד חופית שרים

נ ג ד

הנאשמת 4. איילת אזולאי

על-ידי ב"כ עו"ד יעל גרוסמן ועו"ד שרון בן-צבי

גזר דין - נאשמת 4

א. כללי

1. נאשמת 4 (להלן - **הנאשמת**) הורשעה על יסוד הודאתה בעבירה של מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזאת בהקשר לעובדות האישום הראשון.

עמוד 1

הודאת הנאשמת ניתנה שלא במסגרת הסדר טיעון, וכל צד טען על-פי שיקול דעתו באשר לעונש הראוי. ההגנה עתרה במסגרת טיעוניה אף לביטול הרשעתה של הנאשמת באופן שההליך יסתיים ב"א-הרשעה" לצד שירות לתועלת הציבור.

טרם אפרט את העובדות הרלוונטיות בגינן הורשעה הנאשמת, אציין כי אין באמור בגזר הדין כדי להביע עמדה כזו או אחרת באשר לדיות הראיות או למשקלה של עדות כזו או אחרת, וזאת בהינתן העובדה כי שמיעת הראיות בעניינם של נאשמים 2 ו-3 טרם הסתיימה. גזר הדין יתמקד אפוא בעובדות הרלוונטיות כפי שהן מופיעות בכתב האישום, ובהן הודתה הנאשמת.

ב. העובדות הרלוונטיות בגינן הורשעה הנאשמת

2. האישום הראשון הרלוונטי לענייננו משרטט מערכת יחסים שהתקיימה בין נאשמים 1, 2, 4 ו-5, במסגרתה פעלו נאשמים 1 ו-4 על מנת לקדם אינטרסים עסקיים של נאשמים 2 ו-5 בחברת שמן שהייתה בבעלותם, תוך שבהמשך, כך צוין בכתב האישום, קיבל נאשם 1 שוחד מנאשם 2.

הנאשמת הורשעה בביצוע פעולות בהקשר האמור בארבעה מישורים:

(א) **תרומה לקיום פגישה בין אנשי חברת שמן לאנשי חברת נובל אנרג'י.** בסעיף 17(ב) לכתב האישום צוין כי: "עובר ליום 1.12.10 נאשם 1 פנה אל יועץ התקשורת של נובל אנרג'י, באמצעות הנאשמת, על מנת שיקדם פגישה בין אנשי שמן למנכ"ל נובל אנרג'י העולמית".

(ב) **פניות ליעקב מימרן, שעמד בראש מועצת הנפט.** בסעיף 18 לכתב האישום צוין כי: "במועד שאינו ידוע למאשימה, בזמן שנאשם 1 כיהן כשר התמ"ת, הוא שוחח עם מימרן, וביקש ממנו לקבל החלטות המיטיבות עם שמן. גם הנאשמת פנתה למימרן בפניות דומות, חוזרות ונשנות".

(ג) **הדלפת מידע לנאשם 5 מתוך ישיבה שקיימה מועצת הנפט אשר דנה בבקשה להעברת זכויות קידוח נפט מחברת ACC לחברת שמן, וכן מידע שקיבלה כתוצאה מפניותיה לחברי המועצה לאחר הישיבה.** בסעיף 19 לכתב האישום צוין כי בישיבה נכח חשב משרד התשתיות, מר דוד ביטון, אשר העביר את המידע לנאשמת וזו העבירה אותו לנאשם 5.

(ד) **שרשור המייל שכתבה חברת המועצה, עו"ד לירון מזרחי, שהצביעה בישיבה נגד העברת הזכויות לחברת שמן.** בסעיף 20(ג) לכתב האישום צוין כי: "ביום 19.3.11 הודיעה עו"ד לירון מזרחי לחברי המועצה באמצעות דואר אלקטרוני כי היא משנה את עמדתה מישיבת המועצה שהתקיימה ב-

16.3.11, וכי היא מבקשת לאשר את העברת הזכויות ברישיון הקידוח מ- ACC לשמן. דואר אלקטרוני זה שורשר באופן מיידי מנאשמת 4 לנאשם 5, ומנאשם 5 לנאשם 2".

ג. תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן התייחס לנתוניה של הנאשמת, בת 46, אשר הועסקה במשך 26 שנה בשירות הציבורי, כעוזרת של נאשם 1 במגוון תפקידיו. שירות המבחן ציין כי הנאשמת התייחסה בכובד ראש להליך המשפטי ותוצאותיו, וכי התרשם שבשנים האחרונות עברה הנאשמת משבר רגשי בעקבות מות הוריה, מותו של נאשם 1 שהיה נערץ עליה, והעמדתה לדין. עוד צוין, כי דפוס היחסים שפיתחה הנאשמת עם נאשם 1 לאורך השנים אופיין בהערצה, נאמנות, והקרבה מצידה, לעיתים תוך ויתור על רצונותיה האישיים, וקושי בנפרדות הנחוץ לשם ביסוס גבולות. צוין, כי דפוס יחסים זה ועבודה בתוך סביבת בעלת כוח, ענו על צרכים רגשיים באישיותה, ומתוך אותה עמדה שפיתחה כלפי נאשם 1, בחרה, ולו באופן לא מודע, להדחיק בעייתיות במעשה העבירה בזמנו. שירות המבחן ציין כי הנאשמת שילמה מחיר אישי בעבור מסירותה לעבודה, שבא לידי ביטוי בהזנחה מסוימת של חייה האישיים, והקדשת כל משאביה לתחום התעסוקתי, תוך שעבודתה בשירות הציבורי מגדירה אותה. עזיבת "מפעל חייה" ופטירתו של נאשם 1 גרמו לה לטלטלה רגשית משמעותית. שירות המבחן בחן את שאלת הרשעתה של הנאשמת, והתרשם כי היא מייחסת חשיבות רבה לחזרתה לעבודתה הקודמת, ורואה בכך פתח משמעותי ומרכזי לשיקום חייה, אולם בשים לב לעובדה כי מעשיה אינם מתמקדים באירוע בודד, ולאור מורכבותם, לא התרשם שירות המבחן כי יש מקום להמליץ על ביטול ההרשעה. המלצתו החלופית של שירות המבחן היא להסתפק בענישה צופה פני עתיד, ובהטלת צו של"צ בהיקף של 200 שעות.

ד. ראיות ההגנה לעונש

4. מטעם ההגנה העידו שני עדים לעניין העונש, וכן הוגשה אסופת מכתבים אשר תיארו את פועלה המקצועי והציבורי של הנאשמת לאורך השנים. כמו כן הוגשו מסמכים בדבר מצבה הכלכלי של הנאשמת (נע/1-נע/2).

ה. טיעוני הצדדים לעונש

5. התובעות, עו"ד סוזנה שור ועו"ד חופית שרים, עמדו בטיעוניהן על חומרת מעשיה של הנאשמת, אשר פעלה לקידום אינטרסים עסקיים של נאשם 5 בשליחותו של נאשם 1 תוך הפרה בוטה של חובותיה כעובדת ציבור. עו"ד שור עמדה על היותה של הנאשמת יד ימינו של נאשם 1 משך למעלה מ- 20 שנה, ופעלה כזרועו הארוכה. בהקשר זה הוסבר כי יש לראות את מעשיה של הנאשמת כחמורים במיוחד, וכהגדרת התובעת: "**הנאשמת הייתה בעלת תפקיד משמעותי במסכת הסיאוב המתוארת באישום הראשון ופעלה בניגוד מוחלט למצופה מאדם בתפקידה**". עוד עמדה התובעת על העובדה כי

העבירה שביצעה הנאשמת כוללת מספר רכיבים עובדתיים שונים, כך שלא ניתן לראות במעשים ככאלה המשקפים כשל חד-פעמי בהתנהלות. נטען כי כגודל מעמדה הבכיר של הנאשמת, כך גם גודל הפגיעה באינטרס הציבורי, שכן ציפייתו של הציבור היא לקבלת שירות בהתאם לאינטרסים שלו, ולא בהתאם לאינטרסים של אנשי עסקים המקורבים לנאשמת. עו"ד שור עמדה על הפרמטרים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם, ועל פגיעתה של הנאשמת בערכים החברתיים המוגנים בעבירה של הפרת אמונים, ובהם: טוהר המידות של עובדי הציבור; אמון הציבור בעובדי הציבור ותקינות פעילות המנהל. נטען כי הנאשמת פעלה בניגוד עניינים בין מחויבותה הציבורית למילוי תפקידה לבין מחויבותה האישית כלפי מעסיקה וכלפי אנשי עסקים שהוא חפץ ביקרם, תוך שהיא פועלת במשוא פנים ומשפיעה על קבלת החלטות משיקולים זרים. לשיטת התביעה, המעשים המתוארים באישום הראשון בכלל, ופעולות הנאשמת בפרט, מלמדים כי **"ההון שלט בשלטון, הפעיל אותו, ועשה בו כשלו"**.

נטען כי נוכח מעשיה של הנאשמת, ובהתאם לפסיקה הנוהגת בעבירה של הפרת אמונים, מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר, כאשר יש לגזור על הנאשמת שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על-תנאי וקנס סמלי. התובעת הסבירה כי עמדה זו היא עמדה מתונה המשקפת גם את הנתונים העומדים לזכות הנאשמת, או אלה המקהים במידה מסוימת את חומרת העבירה, ובהם: הודאת הנאשמת; העובדה כי פעלה בשם מעסיקה (נאשם 1); העובדה כי לא הפיקה רווח כספי; והראיות בדבר התנהלותה החיובית של הנאשמת לאורך כל שנות פעילותה. בהקשר זה הוסבר כי אין לראות באותן עדויות לעונש ככאלה אשר משפיעות באופן משמעותי על עונשה של הנאשמת, שכן תפקודו החיובי של עובד ציבור הוא בגדר הצפוי, ואין לראות בו ככזה הטומן פוטנציאל ממשי להקלה בעונש.

באשר לעתירת ההגנה לביטול ההרשעה, סברה התובעת כי אין מקום להיעתר לה, וזאת בשים לב לעוצמת האינטרס הציבורי הגלומה בעבירה של הפרת אמונים, בהיעדר נזק קונקרטי מוחשי שייגרם לנאשמת, ובהיעדר המלצה של שירות המבחן. התובעת ציינה כי מסר של אי-הרשעה הוא בעייתי למשרתי הציבור ולאזרחי המדינה, וכי יש לשמר את עבירת הפרת האמונים כמכשיר מרכזי במאבק הציבורי לשמירה על טוהר המידות.

טיעוני ההגנה

6. באות-כוח הנאשמת, עו"ד יעל גרוסמן ועו"ד שרון בן-צבי, התייחסו בטיעוניהן למעשיה של הנאשמת, וטענו כי מדובר במעשים שאף אם ניתן לראותם כמגלמים עבירה פלילית, לא ניתן להתעלם מכך שמדובר במעשים המצויים בגבול התחנות של הפלילות. נטען כי מעשיה של הנאשמת בוצעו בעיקר במסגרת יחסי חברות עם נאשם 5, ומבלי שהנאשמת מפיקה רווח כלכלי כלשהו, וממילא, אין אח ורע בפסיקה (למעט מקרה יחיד) למקרה בו הועמד עובד ציבור לדין בעקבות הדלפה. עוד צוין כי בחינת מעשיה של הנאשמת על רקע עובדות כתב האישום, מלמדת כי מעשיה לא תרמו כהוא זה להחשת תהליכים, שינוי תוצאות או עשייה עתידית של מהלכים פסולים. כך נטען כי אותה פגישה שארגנה הנאשמת בין נציגי חברת שמן לנציגי חברת נובל אנרג'י לא הובילה לתוצאות כלשהן, וכך נטען כי אותו

מידע שהעבירה הנאשמת לנאשם 5 מתוך ישיבת מועצת הנפט, הפך ממילא לנחלת הכלל גם מכיוונים אחרים לרבות כלי תקשורת (הוצגו בהקשר זה פרסומים שונים). הסנגוריות עמדו על המהלכים שננקטו בעקבות סירובה הראשוני של מועצת הנפט לאשר את העברת הזכויות, וציינו כי מדובר במהלכים לגיטימיים שנערכו גם באמצעות עורך דין ששירותיו נשכרו לעניין זה, מה גם שההחלטה הראשונית של מועצת הנפט הייתה שגויה. במילים אחרות, וכך נטען, אין לראות בפניה לחברי מועצת הנפט על-מנת "להעמידם על טעותם" כהפעלת לחץ פסול, ואין לראות קשר בין מעשי הנאשמת לבין אותן פניות שנעשו. עורכת הדין גרוסמן ציינה כי אלמלא ההקשר הכולל של הפרשה, לא הייתה מוצאת עצמה הנאשמת בליבו של כתב אישום המוגש לבית המשפט המחוזי, וספק אם מעשיה, כשהם עומדים בפני עצמם, היו מצדיקים את העמדתה לדין, תוך מיקוד הטיעון גם בעובדה שדודו ביטון, חשב משרד התשתיות שהדליף לנאשמת את המידע שבהמשך נמסר על ידה לנאשם 5, כלל לא הועמד לדין.

גם ההגנה הפנתה לאסופת פסקי דין מהם ביקשה ללמוד כי על-פי רוב נמצאת פעולת "הדלפה" בתחום משמעותי ולא בתחום פלילי, ואף אם קיימת פליליות במעשיה הכוללים של הנאשמת, הרי זו מצדיקה, לכל היותר, קביעת מתחם עונש הולם הנע בין שירות לתועלת הציבור, גם ללא הרשעה, למספר חודשי מאסר. נטען כי יש ליתן משקל משמעותי להודאת הנאשמת, לנתוניה החיוביים, לתרומתה המשמעותית לציבור כפי שזו עולה משורה ארוכה של ראית שהוגשו לעניין העונש, וכן לעובדה כי העבודה היא חייה, ומשמעות הרשעתה בדין היא הצבת מחסום משמעותי בפני המשך דרכה בשירות הציבורי. הסנגוריות ציינו כי על רקע הנתונים האמורים, יש מקום לשקול את ביטול הרשעתה בדין. עוד צוין בהקשר זה, כי שירות המבחן, ככל הנראה, לא דק פורטא בעובדות כתב האישום, ובחלקים הקונקרטיים והמועטים המתייחסים למעשי הנאשמת, ומכאן מסקנתו השגויה כי אין מקום לביטול ההרשעה.

הנאשמת בדברה האחרון הביעה צער עמוק על מעשיה.

1. דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

7. עבירת הפרת האמונים חובקת פגיעה בשלושה ערכים מוגנים: (א) פגיעה באמון הציבור בעובדי הציבור; (ב) פגיעה בטוהר המידות של עובדי הציבור; (ג) פגיעה בתקינות פעולת המינהל (ראה דנ"פ 1397/03 **מדינת ישראל נ' שבס** (30.11.2004) (להלן - **פרשת שבס**), פסקה 32 לפסק דינו של כב' הנשיא ברק).

בפרשת שבס נקבע כי הערך הראשון נועד להבטיח את אמון הציבור בעובדי הציבור, וכי אמון זה הוא תנאי הכרחי לתפקודם של עובדי הציבור וחיוני לשמירה על המסגרות החברתיות.

עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 4148/96 **מדינת ישראל נ' גנות**, פ"ד נ(5) 367, 386, שם נקבע כדלקמן:

"לשונו של סעיף זה רחבה דייה כדי לכלול בו מעשה שאינו רק אירוע פנימי, אלא גם פוגע בתדמית של השירות הציבורי ומערער את אמון הציבור בו. מעשה כזה מעורר אותו חשד ואותה לזות שפתיים הפוגעים באמון הציבור בטוהר השירות והשורות".

הערך השני נועד להבטיח את טוהר המידות של עובדי הציבור, ובבסיסו הצורך בהקפדה על "טוהר המידות של המינהל הציבורי". טוהר המידות משמעותו התנהגות הוגנת וישרה של עובד הציבור. שירות ציבורי שמידותיו אינן טהורות ושכפיו אינן נקיות הוא שירות ציבורי לא מוסרי, וכזה שאינו משרת עוד את הציבור, ועל כן - מופקע מן הסמכות המוסרית לפעול בשם הציבור ולמענו. הערך של הבטחת טוהר המידות בא לבער את נגע חוסר ההגינות וחוסר היושר ממסדרונות השלטון (פרשת שבס, פסקה 34 לפסק דינו של כב' הנשיא ברק).

הערך השלישי נועד להבטיח את פעילותו התקינה של המינהל הציבורי, ולוודא כי עובד הציבור יגשים את תפקידו כנדרש; יפעל על פי הכללים ואמות המידה הקובעות את תהליך קבלת ההחלטות; לא יעמיד עצמו במצבים שיש בהם פגיעה ביכולתו להוציא את תפקידו מהכוח אל הפועל באופן ראוי; וכי האינטרס הציבורי, המונח ביסוד התפקיד הציבורי, יוגשם הלכה למעשה (פרשת שבס, פסקה 35 לפסק דינו של כב' הנשיא ברק).

עמד על כך בית המשפט העליון גם בע"פ 293/89 **סוקולובסקי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 92, 140, בו נקבע:

"מטרתו של האיסור הפלילי היא להבטיח התנהגות ראויה של עובד הציבור... ושמירה על טוהר המידות, ולשם כך יש לקבוע נורמות ואמות מידה, שיבטיחו כי האינטרס הציבורי, אשר עליו מופקד עובד הציבור... יוגשם, הלכה למעשה".

נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי ביסוד ערך זה מונחת התפיסה לפיה יש למנוע סטייה של העובד מהשורה, וזאת בין לקידום צרכיו האישיים, בין לקידום צרכיהם של צדדים שלישיים, ואפילו אם עסקינן ברצון לקידום אינטרס הציבור.

ראה אף ע"פ 645/81 **פניץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(3) 67, 70, שם נקבעו הדברים הבאים:

"... ביסוד העבירה של הפרת אמונים אינה עומדת ההנאה האישית של הנאשם (אם כי לרוב היא מצויה) אלא הפרת האמונים, אשר עשויה להתקיים גם בנאשם, הפועל למען הגשמת מה שנראה לו כאינטרס הציבור... ההוראה העונשית בדבר הפרת אמונים באה להגן על הציבור לא רק מפני עובדי ציבור, המפיקים טובת הנאה בדרך של סטייה מהשורה, אלא גם מפני עובדי ציבור, המוכנים לסטות מהשורה כדי לקדם את משימתם הציבורית. אלה כאלה פוגעים באמון הציבור ובטוהר המידות של עובדי הציבור".

האיסור על עובד הציבור להימצא במצב של ניגוד עניינים, שבו יש התנגשות בין האינטרס שעליו לקדם מתוקף תפקידו לבין אינטרס אחר הקשור אליו, מבוסס על כללי הצדק הטבעי ועל חובת הנאמנות. זאת, שכן עובד ציבור המצוי בניגוד עניינים מעמיד את עצמו בפני סכנה ממשית שהאינטרס האחר ישפיע לרעה על שיקול דעתו ועל יכולתו לפעול בנאמנות לציבור (פרשת שבס, פסקה 42 לפסק דינו של הנשיא ברק).

8. מן הכלל אל הפרט:

בחינת כתב האישום מלמדת כי העבירה בה הורשעה הנאשמת מבוססת על ארבעה רכיבים שונים הקשורים לאותה מערכת יחסים מושחתת, ושעה שמדובר בהתנהגות כה מגוונת, יש קושי בקבלת עמדת ההגנה לפיה מדובר במעשים הנמצאים על גבול הפליליות.

אסור היה לנאשמת לנצל את תפקידה ויכולותיה על-מנת לסייע לנאשם 5 להיפגש עם אנשי חברת נובל אנרג'י, ובוודאי שאסור היה לה לפעול לטובת העברת אינפורמציה מתוך ישיבה סגורה של מועצת הנפט. פניותיה למימון, ואף אם נעשו בהמשך לפעולותיו של נאשם 1, צריכות להיבחן באותו אופן, וגם בהן יש פסול משמעותי.

מעשיה של הנאשמת פגעו פגיעה לא מבוטלת באמון הציבור בעובדי הציבור ובטוהר המערכת השלטונית, ובהקשר זה אני נכון לקבל את עמדת התביעה, לפיה "כגודל המעמד כך עוצמת הפגיעה".

לצד האמור לעיל, ומעבר לאותה פגיעה באמון הציבור, ניתן לומר כי בסופו של יום, הפעולות בהן נקטה הנאשמת לא הניבו תוצאות בעלות השפעה משמעותית בקידום אותם אינטרסים שרצתה הנאשמת לקדם בשליחתו של נאשם 1. כך, לא נקשר הסכם בין נאשם 5 וחברת שמן לחברת נובל אנרג'י; כך, אותה אינפורמציה שנמסרה מתוך ישיבת מועצת הנפט פורסמה בהמשך וניתן להניח כי ממילא הייתה הופכת לנחלת הכלל בסמוך לאחר סיום הישיבה; וכך מימון, אשר תואר על-ידי עו"ד גרוסמן, תוך שהיא מתבססת על חומר הראיות, כאיש ישר והגון, לא שעה לאותן פניות פסולות מטעמו של נאשם 1 ומטעמה של הנאשמת.

עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים צריכה להימדד הן ביחס למעשים עצמם והן יחס לתוצאותיהם, כך שגם אם מדובר בפגיעה שאינה קלת ערך, הרי שלא ניתן לומר כי מדובר בפגיעה בעוצמה גבוהה במיוחד.

בקביעת מתחם העונש ההולם ניתן לקחת בחשבון גם את העובדה כי הנאשמת פעלה בשליחותם של אחרים, ומבלי שנטען כי לה עצמה היה אינטרס כלכלי בביצוע העבירות.

הפסיקה הנוהגת

9. ב"כ הצדדים הגישו לעיוני פסיקה רבה ומגוונת המשקפת ענישה בעבירות הקשורות בעובדי ציבור, הנעה בין עונשים צופי פני עתיד לבין עונשי מאסר של ממש, כאשר אין בנמצא מקרה דומה בנסיבותיו לענייננו, הן בבחינת סוג ההתנהגות העבריינית, הן בבחינת אופיו של ניגוד העניינים, והן בבחינת היקף המעשים. עוד יש לציין, כי חלק לא מבוטל מהפסיקה אליה הפנתה התביעה מתייחסת להרשעתם של עובדי ציבור בעבירות חמורות יותר מעבירה של הפרת אמונים (או בצירוף של עבירה זו לעבירות אחרות), כך שיש קושי להקיש, באופן מדויק, לגבי מתחם העונש ההולם במקרה של עבירה יחידה של מרמה והפרת אמונים.

יצוין, כי לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, יש להקפיד שלא ליצור חפיפה מוחלטת בין רף הענישה הנהוג בפסיקה ביחס למקרים שקדמו לתיקון, אשר משקף מכלול של שיקולים, לרבות שיקולים שאינם יכולים לשמש כבסיס לקביעת מתחם העונש ההולם, לבין אותם פסקי דין שניתנו לאחר התיקון, אשר בהם ניכרת הפרדה בין מתחם

העונש ההולם לעונש שנגזר בסופו של יום.

10. טרם אסקור את הפסיקה הרלוונטית, אתייחס לעונש שנגזר על נאשם 5 בפרשה, שאמור, לכאורה, לשמש "תמונת ראוי" לעניינה של הנאשמת. יוזכר, כי במסגרת הסדר הטיעון שהוצג על-ידי הצדדים, סוכם כי נאשם 5 ירצה ארבעה חודשי מאסר, אך זאת בחופף לעונש מאסר ממושך יותר שהוטל על הנאשם בתיק אחר.

לכאורה, ניתן לומר כי רף ענישה מהסוג האמור, משליך על מתחם העונש ההולם בענייננו, אולם שעה שמדובר **בהסכמה על חפיפה מלאה של העונש**, דומני כי לא ניתן להתעלם מהעובדה כי בהיבט המעשי, ענישתו של נאשם 5 נעדרת אלמנט מוחשי ביחס לרכיב המאסר. עוד נתון רלוונטי קשור לעובדה כי נאשם 5, אף שהורשע בסיוע לעבירת הפרת אמונים, היה בעל האינטרס הכלכלי, וזאת במובחן מהנאשמת, שאין חולק שלא היה לה אינטרס שכזה.

11. וכעת, אבחן את הפסיקה הרלוונטית:

ע"פ 22556-06-10 (מחוזי תל-אביב) **וולך נ' מדינת ישראל** (וערעור שכנגד) (20.6.2011) - שם הורשע הנאשם בשלוש עבירות של הפרת אמונים ובשלוש עבירות של מתן ידיעה כוזבת, אשר מצאו ביטוי בפעולות שעשה בהיותו סגן ראש העיר תל-אביב על-מנת לסייע לאחר "להכשיר" את שהייתה בארץ של צעירה ממולדבה. בית המשפט קיבל את ערעור המדינה וקבע כי יש במעשים קלון, אולם הותיר על כנו את הענישה שהוטלה על-ידי בית משפט השלום, דהיינו - חמישה חודשי מאסר על-תנאי ו-200 שעות של צ"ב. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהוגשה על-ידי הנאשם [רע"פ 5686/11 **וולך נ' מדינת ישראל** (27.10.2011)].

ת"פ 10106/03 (שלום תל-אביב) **מדינת ישראל נ' ברקוביץ'** (16.3.2005) - הנאשמת הורשעה בעבירה של גילוי בהפרת חובה לפי סעיף 117(א) לחוק העונשין, וזאת לאחר שנשמטה מכתב האישום העבירה של מרמה והפרת אמונים. עיקרה של הפרשה **בהדלפה** לעיתונאי שביצעה הנאשמת, שהייתה בעת הרלוונטית פרקליטה בכירה, וזאת בהקשר לפרשה שנודעה בשם פרשת "סיריל קרן". בית משפט השלום גזר על הנאשמת שמונה חודשי מאסר על-תנאי וקנס. אני ער לעובדה כי מדובר בעבירה שונה, אולם דומני כי דווקא המסכת העובדתית מתאימה בחלקה לאותה פעולה שביצעה הנאשמת בהקשר להדלפת המידע מתוך ישיבת מועצת הנפט.

ע"פ 846/12 **ויטה נ' מדינת ישראל** (19.6.2013) - הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשתי עבירות של הפרת אמונים, וזאת לאחר שבמסגרת תפקידו כפקיד שומה גוש דן, קיבל החלטות שונות בעניינם של צ'רנוי וגאידמק בעודו עומד בניגוד עניינים ותוך סטייה מהשורה. בסופו של יום, ובמסגרת ערעור, נגזרו עליו 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ורכיבי ענישה נלווים.

ע"פ 2144/11 **יעקב (ג'קי) מצא נ' מדינת ישראל** (20.6.2011) - הנאשם, שכיהן כראש רשות המיסים, הורשע על בסיס הודאתו, על סף סיום פרשת התביעה ולאחר שנוהלו כ-28 ישיבות הוכחות ונשמעו כ-50 עדים, בחמש עבירות של מרמה והפרת אמונים ועבירה אחת של סיוע לשוחד, באותה פרשה שכונתה "פרשת רשות המיסים". בית המשפט המחוזי גזר עליו 12 חודשי מאסר ורכיבי ענישה נלווים. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם.

ע"פ 8430/11 **מדינת ישראל נ' קארשי** (15.2.2012) - גזר דין נוסף שניתן במסגרת פרשת רשות המיסים. באותו מקרה, הורשע הנאשם בעבירות של סיוע למתן שוחד; מתן שוחד; ביצוע בצוותא של עבירת מרמה והפרת אמונים ביחד עם עובד ציבור; ושתי עבירות של שידול עובד ציבור לבצע מעשה של מרמה והפרת אמונים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון, תוך שהוא מציין כי **"למקרא פרשת השחיתות המסועפת שמגולל כתב האישום בו הודה קארשי, השימוש במונחים של 'חלום בלהות' 'צונאמי' ו'התפרקות והתרופפות השלטון' אינו נראה מוגזם"**, וכן: **"אחת מפרשות השחיתות החמורות ביותר שידעה מדינת ישראל"**, קיבל את ערעור המדינה וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר ורכיבי ענישה נלווים.

ע"פ 1044/12 **יגאל סער נ' מדינת ישראל** (10.12.2012) - גזר דין נוסף שניתן במסגרת פרשת רשות המיסים. הנאשם, ששימש כמנהל בית המכס והמע"מ בירושלים, הורשע לאחר ניהול הוכחות בשלוש עבירות של מרמה והפרת אמונים, ונדון ל-5 חודשי מאסר ורכיבי ענישה נלווים.

ת"פ (מחוזי מרכז) 6366-07-09 **מדינת ישראל נ' בוברוב** (27.3.2011) - גזר דין נוסף שניתן בפרשת רשות המיסים. הנאשם, ששימש כפקיד שומה תל-אביב, הורשע בארבע עבירות של מרמה והפרת אמונים, ונדון, תוך שבית המשפט מאמץ את הסדר הטיעון שהוצג בעניינו, לעונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר על תנאי.

רע"פ 7120/09 **יהושע פורר נ' מדינת ישראל** (22.9.2009) - הנאשם, שכיהן כראש עיריית רחובות, הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של הפרת אמונים (ללא רכיב המרמה). בית המשפט אימץ הסדר טיעון שנקשר בין הצדדים וגזר על הנאשם עונש של מאסר על תנאי ושל"צ.

ע"פ (מחוזי - מרכז) 5755-05-08 **יגאל מדר ואנה וירניק נ' מדינת ישראל** (28.6.2009) - הנאשם, אשר ייצג נישומים שונים מול מס הכנסה והנאשמת אשר כיהנה כרכזת חוליית עצמאיים במס הכנסה, הורשעו לאחר ניהול הוכחות בשלוש עבירות של הפרת אמונים, ונגזרו עליהם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות (מדר) ו-4 חודשי מאסר בעבודות שירות (וירניק).

תפ"ח 14860-04-12 (מחוזי - ב"ש) **מדינת ישראל נ' בן גוזי** (23.4.2013) - הנאשם, עובד עיריית אשדוד ויו"ר ועד העובדים, הורשע בעבירה של הפרת אמונים ונגזר עליו עונש של מאסר על תנאי וקנס.

ת"פ (שלום פ"ת) 28512-04-12 **מדינת ישראל נ' סיני גלבוש** (1.1.2013) - הנאשם, שכיהן כסגן ראש עיריית פתח תקוה, הורשע בעבירה של הפרת אמונים והוטלו עליו 300 שעות של"צ וקנס.

ע"פ 677/14 **דנקנר נ' מדינת ישראל** (17.7.2014) - הנאשם, שכיהן בתקופה הרלוונטית כיו"ר בנק הפועלים, הורשע בעבירות של הפרת אמונים בתאגיד ותחבולה. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו והעמיד את תקופת המאסר על 8 חודשים.

ת"פ (מחוזי חיפה) 4021/05 **מדינת ישראל נ' ישראל סדן ואח'** (15.11.2006) - נאשם 1, שכיהן כראש עיריית חדרה, הורשע לאחר ניהול הוכחות בשלוש עבירות של מתן שוחד ושתי עבירות של אי פרסום הסכמים. בית המשפט המחוזי גזר עליו עונש של 8 חודשי מאסר. נאשם 2 באותה פרשה (בלדב), אשר שימש כממלא מקום ראש עיר וחבר מועצה, אשר הורשע בשתי עבירות של מתן שוחד ושתי עבירות של אי פרסום הסכמים, נדון ל-5

חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. נאשם 5 באותה פרשה, אשר הורשע בקבלת שוחד ואי פרסום הסכמים, נדון ל-5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ת"פ 1792/06 (שלום נצרת) **מדינת ישראל נ' חיים בריבאי** (30.7.2008) - הנאשם, אשר כיהן כראש עיריית קריית שמונה, הורשע לאחר ניהול הוכחות בשלוש עבירות של לקיחת שוחד, שתי עבירות של מרמה והפרת אמונים, 4 עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד וארבע עבירות של הגבלת הכנסות, אשר בוצעו במסגרת התמודדות לכהונה נוספת. בית המשפט גזר על הנאשם עונש של מאסר על תנאי וקנס.

ע"פ (ת"א) 7512-04-10 **פיגר נ' מדינת ישראל** (וערעור שכנגד) (2.3.2011) - הנאשם, אשר כיהן כרופא בבית חולים ציבורי, הורשע לאחר ניהול הוכחות ב-5 עבירות של קבלת שוחד (אשר ניתן לדרישתו), עבירה אחת של הפרת אמונים וארבע עבירות של עושיק. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל ורכיבי ענישה נלווים.

מקבץ פסקי הדין מלמד כי קיימת קשת של ענישה, הנגזרת ממעמדו של עובד הציבור, מנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, ומהוראת החוק בה הורשע עובד הציבור.

על יסוד הפסיקה הנוהגת, לא ניתן לומר שהרף התחתון של המתחם, גם בשקלול נסיבות המקרה, חייב להתחיל מעונש מאסר בפועל כפי טיעון התביעה, אלא נראה כי קיימים מקרים לא מעטים בהם הוטלו עונשים מותנים בלבד, או מקרים חמורים באופן משמעותי מאלה שביצעה הנאשמת, בהם הוטלו עונשי מאסר בעבודות שירות, וגם מהם ניתן להקיש כי הרף התחתון של המתחם צריך לעמוד על עונש מותנה. מסקנה זו אף מתיישבת עם העונש שהוטל על נאשם 5.

עוד אציין, כי ההגנה הגישה מספר פסקי דין בהם נמנעו בתי המשפט מהרשעת נאשמים שהודו בעבירה של מרמה והפרת אמונים, אולם דומני כי מדובר במקרים חריגים ויוצאי דופן, שאינם משקפים את התיב המרכזי של הפסיקה, וממילא אתייחס לפסקי דין אלה בפרק הדין בבקשתה של הנאשמת לביטול הרשעתה.

קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום

12. על יסוד כלל השיקולים שפורטו לעיל, ובהם: מעשיה הפסולים של הנאשמת, פגיעת המעשים באמון הציבור בכל ההיבטים הרלוונטיים לעבירה בה הורשעה, תוצאות מעשיה והפסיקה הנוהגת, סבורני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין שבעה חודשי מאסר.

עתירת הנאשמת לביטול הרשעתה

13. בהתאם לקביעתו של בית משפט העליון בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פד"י נב(3) 337, האפשרות להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה מהווה חריג לכלל, על-פיו משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. משכך, הימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים ויוצאי דופן, המקיימים שני תנאים מצטברים.

הטעם הראשון קשור לנסיבות ביצוע העבירה, כך שעל בית המשפט לשאול עצמו האם יש מקום באותו מקרה מסוים לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע מהותית ביתר שיקולי הענישה.

הטעם השני נעוץ בשאלה האם יש בהותרת ההרשעה על כנה כדי להסב פגיעה חמורה לשיקומו של הנאשם.

ראו גם: רע"פ 8453/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (03.01.2016); רע"פ 3989/15 גוזלאן נ' **מדינת ישראל** (9.8.2015); רע"פ 2744/15 דרדיק נ' **מדינת ישראל** (17.6.2015); רע"פ 2136/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (29.3.2015); רע"פ 1931/15 מויססנקו נ' **מדינת ישראל** (26.3.2015).

14. בבואי לבחון את עתירתה של הנאשמת לביטול הרשעתה, הגעתי למסקנה כי יש לדחותה, וזאת נוכח האינטרס הציבורי הגלום בעבירה של הפרת אמונים, בנסיבות הרלוונטיות לענייננו, וכן בהיעדר הוכחה בדבר פגיעה קונקרטיית בתעסוקת הנאשמת, אשר תוביל לפגיעה חמורה בשיקומה.

אפרט נימוקיי:

כפי שפורט לעיל בפרק העוסק במתחם העונש ההולם, מעשיה של הנאשמת פגעו בשלושה מישורים הרלוונטיים לעבירה של מרמה והפרת אמונים. לטעמי, נקיטת גישה "סלחנית" ביחס לעבירה זו, גם במישור שאלת ההרשעה, אינה נכונה, ויש בה אף כדי לעקר, במידה רבה, את כל אותם רציונאליים העומדים ביסוד העבירה, והמסר הציבורי לאלה המבצעים עבירות זהות.

אינני שותף לדעתה של ההגנה, לפיה, בהינתן העובדה כי המעשה המרכזי הוא ההדלפה משיבת מועצת הנפט, ניתן להימנע מהרשעה, שכן לטעמי, אין לראות בהדלפה עניין קל ערך, וממילא עומדות לחובת הנאשמת גם פניויתיה החוזרות ונשנות למימין (שהן בעלות עוצמה דומה ואולי אף גבוהה מבחינת הפסול שבמעשים), וכן שני רכיבים התנהגותיים נוספים. בנסיבות אלה, ההגנה אינה יכולה להיבנות מאותה מדיניות נטענת על-ידה בדבר טיפול בנושא ההדלפות במישור המשמעי בלבד, מה גם שספק אם כלל גובשה מדיניות ברורה בעניין זה.

יוצא אפוא כי לטעמי, הנאשמת לא הצליחה לחצות את אותה משוכה ראשונה, דהיינו - להוכיח כי יש מקום לוותר על הרשעתה, מבלי לפגוע יתר על המידה בשיקולי הענישה האחרים.

אף שניתן היה לעצור את הניתוח בנקודה זו, אוסיף ואומר כי גם בהקשר למבחן השני, לא שוכנעתי כי תהא בהותרת ההרשעה כדי לפגוע פגיעה קשה בשיקומה של הנאשמת ובאפשרותה למצוא תעסוקה דומה במהותה לזו בה עסקה עובר לביצוע העבירה, וזאת מן הטעמים הבאים:

ראשית, הנאשמת מועסקת היום בצוות של חבר כנסת מכהן. אני ער לעובדה כי מדובר בחוזה אישי, והעסקת

הנאשמת איננה כחלק מהמגזר הציבורי, אולם ברור כי יש בתפקיד בו היא מועסקת כדי להתיישב עם רצונה, ניסיונה הרב ויכולותיה. יתרה מכך, העסקת הנאשמת המשיכה אף לאחר הרשעתה, כך שברור כי לא היה בעצם ההרשעה כדי לפגוע בנאשמת במישור זה.

שנית, הרשעתה של הנאשמת איננה בבחינת סוף פסוק לדרכה בשירות הציבורי, ואף אם ברור כי מדובר בנתון רלוונטי, אין בנמצא כלל גורף, לפיו לא ניתן יהיה להעסיקה בעתיד בשירות הציבורי.

שלישית, עולה מטיעוני הצדדים ומראיות שהוגשו לעניין העונש, כי כישוריה של הנאשמת יאפשרו לה למצוא תעסוקה בתפקידים ניהוליים דומים לאלה שביצעה במגזר הציבורי. אין המדובר אפוא בסיטואציה בה יש בהרשעה כדי לפגוע פגיעה קשה במישור יכולת ההשתכרות ובמישור מימוש יכולותיה האישיות. במילים אחרות - השאלה האם אותן יכולות אישיות תמומשנה במגזר הציבורי או במגזר הפרטי איננה משליכה במישורין על פוטנציאל השיקום של הנאשמת, ואינני סבור כי יש בה כדי להטות את הכף.

עיינתי בפסקי הדין שהוגשו על-ידי ההגנה, שם בחרו בתי המשפט להימנע מהרשעה בעבירה של מרמה והפרת אמונים [ע"פ 8271-09-15 (מחוזי ירושלים) **כהן נ' מדינת ישראל** (1.2.2016)]; ת"פ 217/97 (מחוזי תל-אביב) **מדינת ישראל נ' פנחס** (14.8.2002)]; ת"פ 14771-10-14 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' מלול** (28.10.2014)]; ת"פ 5503/08 (שלום תל-אביב) **מדינת ישראל נ' פישניאק ואח'** (29.10.2009)], ואינני סבור כי יש באותם מקרים חריגים ובודדים כדי לשנות מעמדתי. אציין, כי בחלק מהמקרים תפקידם של הנאשמים בשירות הציבורי היה שונה ופחות מרכזי ממעמדה של הנאשמת, ובחלק מן המקרים דובר היה בכשל נקודתי ולא בכזה החובק מספר רכיבים, כפי שאירע בענייננו. בעניינו של כהן, שהוזכר לעיל, דובר היה בנאשם שזוכה מעבירת שוחד, היה מושעה במשך שמונה שנים בהן נהלו החקירה והמשפט, ונקבע כי הרשעתו בהפרת אמונים באה על יסוד תשתית עובדתית מצומצמת משמעותית מזו שהייתה בכתב האישום. עוד יצוין, כי באותו מקרה המליץ שירות המבחן על הימנעות מהרשעה, ואילו בענייננו, התסקיר אינו כולל המלצה מעין זו.

נתתי דעתי גם לעדותו של סגן יו"ר הכנסת, ח"כ חיליק בר, ויתר העדויות שהוגשו בכתב בשלב הראיות לעונש, וסבורני כי משקלן המשמעותי של ראיות אלה צריך לבוא לידי ביטוי בשאלת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה, ולא בשאלת ביטול ההרשעה, שם קיימת משמעות מוגברת לאינטרס הציבורי העומד ביסוד העבירה.

על יסוד האמור לעיל, ראיתי לדחות את בקשת הנאשמת לביטול הרשעתה.

קביעת העונש המתאים

15. לאחר שנקבע מתחם ענישה יש לבחון את הנתונים הרלוונטיים על-מנת למקם את הנאשמת בתוך המתחם. בחינה זו מובילה לדעתי למסקנה ברורה, לפיה יש מקום למקם את הנאשמת ברף התחתון של המתחם, ולצד זאת, להטיל עליה שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות, כאמור בתסקיר

ראשית, מדובר בנאשמת אשר בחרה לקבל אחריות על מעשיה, ואקט זה חייב לקבל ביטוי בקביעת העונש המתאים. לטעמי, ושעה שמדובר בעובד ציבור על כל המשמעויות הכרוכות בכך, לקבלת האחריות אף משקל מוגבר.

שנית, אין לחובת הנאשמת הרשעות קודמות. אני ער לעובדה כי בעבירה מהסוג דנן, על-פי רוב, אין לחובת הנאשמים הרשעות קודמות, אולם אין בכך כדי לעקר את הרציונאל בדבר מתן הקלה מסוימת לנאשמים הפוקדים לראשונה את בית המשפט.

שלישית, נתוניה האישיים של הנאשמת כפי שהם עולים מעדות חברתה, מתסקיר שירות המבחן וממכתבה של אחותה-גב' אלקלעי, הם כאלה המצדיקים הקלה בעונש. הנאשמת עברה ועוברת משבר אישי ותעסוקתי קשה ומורכב, אשר על-פי שירות המבחן מטלטל את עולמה הרגשי. אינני רואה לפרט בהרחבה בסעיף זה, והדברים עולים כאמור בתסקיר ובנתונים אליהם הפניתי.

רביעית, לצד הפסול שבמעשי הנאשמת (שנשקל במסגרת קביעת המתחם) יש לזכור כי מדובר בנאשמת אשר עבדה בשירות הציבורי עשרות שנים, והיא בעלת זכויות רבות. שורה ארוכה של אנשי ציבור ואזרחים העידו בעל-פה ובכתב אודות תרומתה המשמעותית של הנאשמת לרווחת הציבור, ומצאתי להביא רק מקצת מן הדברים (מתוך פרוטוקול הטיועונים לעונש ואסופת המסמכים נע/1).

כך מעדותו של סגן יו"ר הכנסת, ח"כ חיליק בר: "**איילת היא אדם טוב שצריך וחייב היות במערכת הציבורית. מדובר בסוג האנשים שפועל מבוקר עד ערב למען המערכת הציבורית, שחייבת שיהיו בתוכה אנשים כמו איילת אזולאי, שעושים את זה מתוך תחושת שליחות אמיתית... דוגמא ומופת בעיני לפקיד ציבור בכיר. אני כישראלי, כחבר כנסת, אצטער אם חלילה שירות ציבורי בלי מכוונות עבודה כמו איילת שאכפת להם מהדברים הכי קטנים ורגישים, אני זוכר שהיא הייתה נוזפת בנו אם היינו מתעכבים בעבודה אם למישהו מסכן נותק החשמל או לא זורמים המים בכפר בדואי, היא הייתה לוקחת כל דבר באופן אישי, וזה דבר מבחינתי נתון להערצה, לכבוד, ואני מקווה שהליך זה לא יותיר את איילת באופן שיפגע ביכולת שלה לחזור למערכת הציבורית. המערכת תתכבד באנשים כמו איילת שישרתו אותה."**

כך ממכתבו של סגן שר הבריאות, מר מאיר פורוש: "**כמי שעבד עם איילת וכמי שמכיר אותה שנים רבות, אני יכול להגיד בביטחון מלא שבמסגרת עבודתה במישור הציבורי איילת ראתה עצמה תמיד כמי שטובת הציבור לנגד עיניה. במהלך עבודתה, זכתה לסייע למי שנזקק לעזרה ולעשות חסד מתוך אהבה לזולת ובמאור פנים. המאפיין המרכזי בהתנהלותה הוא המסירות והאהבה שיש לה לעבודתה כשליחות למען הציבור. זהו המניע המשמעותי ביותר בעבודתה של איילת והוא ניכר בכל רובד בעשיה המקצועית שלה."**

כך ממכתבו של פני קבלו סגן יו"ר ההסתדרות: "בכל שנות היכרותי עימה היא תמיד הייתה כתובת לעזרה לכל מצוקה ולכל אדם שנזקק, בין היתר, איילת עזרה רבות לתושבי בית שאן, נזקקים ונכים למצוי זכויותיהם להשיג דיור וקורת גג כמו גם מקרים רבים שבזכות עזרתה הצלחנו לשכן נכים בקומות נמוכות ולשפר את מצבם של נזקקים רבים. איילת אזולאי הייתה לעזר של התקשרות מול משרדי הממשלה בכל בעיה בה נדרשנו, לעזור לנזקקים קשים שנזקקו למוסדות אשפוז ומוסדות גמילה ובמצוקות רבות נוספות לאנשים שלא שפר עליהם גורלם והיו צריכים עזרה - תמיד איילת הייתה שם בשביל כולם טורחת עבור כל אדם".

תיאור מרגש במיוחד נמסר במסגרת מכתבה של גב' מיכל כהן, עובדת משרד העלייה והקליטה, אשר עברה משבר רפואי מורכב ביותר, וגילתה בשלב מסוים כי הנאשמת פנתה מיוזמתה למשרד, וביקשה לתרום עבורה את ימי המחלה והחופשה שנצברו לזכותה, לצד סיוע כספי בהיקף של אלפי שקלים.

פועלה הרב של הנאשמת למען אזרחי המדינה עולה גם ממכתבה של גב' בטי אביטל בן ברוך, אשר תיארה במכתבה כיצד תרמה הנאשמת לשיקומה לאחר שאיבדה את בעלה בפעולת איבה.

אף שיש צדק בטענת התובעת, לפיה ציפיית הציבור מכל אחד מעובדי הציבור היא לתפקוד מיטבי, ברור כי התמונה העולה מכלל הראיות שהוצגו בעניינה של הנאשמת, היא תמונה של תפקוד יוצא דופן, אשר משתרע אל מעבר לגבולות תפקידה, והכל לטובת כלל הציבור. דומני כי התנהלות זו חייבת להישקל בקביעת העונש המתאים, כפי שבוודאי תישקל במידה והנאשמת תהיה מעוניינת, בשלב מסוים, לחזור לשירות הציבורי.

חמישית, בחינת העונש הראוי לנאשמת על רקע המענה המשפטי שניתן בעניינם של המעורבים האחרים בהדלפה. כפי שפירטתי, עניינו של נאשם 5 הסתיים בהסדר טיעון במסגרתו הוסכם כי יוטל עליו עונש בן ארבעה חודשי מאסר אשר ירוצו **בחופף** לעונש מאסר אחר. מעורב אחר בהדלפה, על-פי כתב האישום, הוא חשב משרד התשתיות שביקש להצטרף לאותה ישיבה של מועצת הנפט למטרת הדלפת התכנים לנאשמת. בעניינו, ואף שעל-פי כתב האישום מדובר במבצע בצוותא של אותה הדלפה פסולה, סברה התביעה כי לא התקיימו הנסיבות המחמירות המצדיקות העמדה לדין, ועל כן התיק נסגר. נראה אפוא כי התוצאות המשפטיות ביחס לשני המעורבים בפרשה אינן כאלה המצדיקות הטלת עונש מאסר בפועל על הנאשמת בבחינת "נושאת דגל ההדלפה", אף שהרשעתה משתרעת גם על רכיבים נוספים.

שישית, בחינת פסקי הדין שניתנו בעבר מלמדת כי הטלת עונשי מאסר בפועל על מורשעים בעבירת מרמה והפרת אמונים נעשתה במקרים חמורים באופן משמעותי, ולעיתים רבות - בצירוף לעבירות נוספות או כאשר עבירת הפרת האמונים הייתה על גבול עבירת השוחד. לעומת זאת, קיימים מקרים רבים כאמור, לרבות פסק הדין בעניין וולך (אלו הפנתה התביעה בטעוניה לעניין הקביעות הנורמטיביות) בהם הוטלה ענישה צופה פני עתיד ללא או לצד הטלת שירות לתועלת הציבור.

18. על יסוד האמור לעיל, ראיתי להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר אולם הנאשמת לא תישא עונש זה אלא אם תעבור תוך שלוש שנים מהיום את העבירה בה הורשעה.

ב. צו של"צ בהיקף של 200 שעות אשר יבוצע בהתאם לתכנית אשר תוגש לאישורי על-ידי שירות המבחן תוך 30 יום מהיום. הנאשמת מוזהרת כי הפרת הצו או ביצוע עבירה במהלכו עלולים להביא להפקעתו ולגזירת הדין מחדש.

ג. קנס בסך 5,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.5.17.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה שבט תשע"ז, 21 פברואר 2017, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט